

A legenda tovább él

Történt egyszer, hogy a Honsu sziget csendes-óceáni partján három **szamuráj** tanonc Abe Aiko, Bando Hana, jó barátnők, és Fujita Gihei Hana fivére elhatározták, hogy megmásszák a Fuji hegyet. Úgy gondolták hárman nekivágnak az útnak és meghódítják a nagyapák legendáit, a titokzatos hegy csúcsát.

- Mikor indulunk? - kérdezte Hana.

- Még ma, hiszen a cseresznyefák is virágoznak. - válaszolta Gihei.

- Valóban a **cseresznyevirágzás** idején induljunk, hiszen amíg tart, a **hegyi boszorkány** ereje csökken és fel tudunk jutni a hegytetőre! - tanácsolta Aiko.

- Jó, én viszem a vakizsit, hogy megvívjak a hegyi manóval, ha az utunkba áll. - mondta Hana.

- **Lampionra** is szükségünk lesz, ha lemegy a nap! - javasolta Gihei.

- Én pedig hozok sok **babosgombóc**ot az éhségünk csillapítására. - jelentette ki Aiko.

Elindult a három jó barát, hogy harmadnapra elérjék a felhőket, mert onnan is hosszú az út még a hegytetőig. A kitartó kis samurájok fel voltak készülve az út nehézségeire, de arra nem számítottak, hogy a cseresznyefasoron az utolsó fa táncrendre perdedül. A fa körbe - körbe forgott a gyerekeken és nem hagyta őket tovább menni. Egyszer csak egy kislány jelent meg a semmiből és azt mondta, „ha leszakítjátok az egyik virágját, akkor megáll.” A gyerekek bíztak benne, hogy segítségükre van és megtették, pedig mindennél jobban tisztelték ezt a fát. A fa csak kacagott, de nem állt meg. Gondolkodtak a kis samurájok, ez valami csapda, nekünk kell túljárni az elénk pottyant furcsaságok eszén. Összedugták a fejüket, és eldöntötték, hogy Gihei felkéri a kislányt táncolni. A kislány ámuldozott, és szívesen táncolt a fiúval, ezzel megtörték a varázst. A cseresznyefából **nyestkutya** lett, a kislány pedig visszaváltozott rókává. A samuráj csapat kiállta az első próbát. Felháborodott a két állat, hogy tudtak így túljárni az eszükön, és szomorúan továbbálltak. Búcsúzóul három **kimonót**

adtak a gyerekeknek, akik még hasznukat veszik a ruháknak a hosszú úton. A barátok elfogadták az ajándékot és indultak a céljuk további teljesítése felé, fel a hegy csúcsára.

A kis **szamurájok** elővették kedvenc daluk kottáját és hegymászás közben a Sakura – Sakurát énekelték. A **hegyimanó** erre a szép énekhangra felébredt az öreg fa odvából, és köpönyegét, ami némává varázsolja a viselőjét, a gyerekekre dobta, akik ez által hangjukat veszítették. Na most mit csináljunk? – kissé megrémültek. De szólni egymáshoz nem tudtak. Egymásra néztek, és gondolták egy újabb akadály került eléjük. Hana előkapta vakizasiját, gondolta fegyverével megvédi magát és a társait. A hegyimanó fülsüketítő kacagásba kezdett, de ebből a gyerekek nem hallottak semmit. Hana fegyverével a manó felé fordult, a többiek pedig testőrként követték. Mivel a manó jártas volt a harcművészetben, nem tudták karddal legyőzni, így Aiko elkapta a babosgombócokat, és azzal dobálták a **hegyimanót**. A manó ettől sem rémült meg, de a gyerekeknek nem jött vissza a hangjuk. Ekkor Giheinek eszébe jutott, hogy a **kimonókat** kellene használniuk, és felvette.

A legenda tovább él

A többiek is követték őt, hiszen szóval nem értették meg egymást. A **kimonók** elvették a **hegyimanó** erejét, és visszaadták a gyerekek hangját. A manó hiába kiabált utánuk, már neki nem volt hangja, a gyerekek pedig továbbálltak, azzal a tudattal, hogy a következő akadályt is legyőzték. A manó egy kötelet dobott utánuk, amit a gyerekek felvettek, gondolták még később hasznát vehetik. Sötétedéskor meghúzódtak egy öreg fa tövébe, és a **lampion** fényénél megették maradék gombócukat. Reggel folytatták útjukat, mert hosszú volt az út a hegytetőig.

Ügyes **szamurájok**hoz méltóan, kitartóan haladtak céljuk felé, nem tántoríthatta el őket semmi veszély. Tudták a felhők fölött a hegycsúcsig még vár rájuk nehézség. Napokat gyalogoltak, mire elérték a felhőket, és még a fáradtság sem látszott rajtuk igazán. A felhők látványa lenyűgöző élményt nyújtott számukra, mintha simogatta volna őket. A fáradhatatlan gyerekeket pihe – puha párnára emlékeztette a látvány, és jó nagyot aludtak a felhők között. Álmutat egy óriási pók zavarta meg, aki hálójával igyekezett körbefonni az alvó kis **szamurájok**at. Hana vakizasíjával igyekezett kiszabadítani magukat, de amíg egyet csapott kardjával, a pók két hálót szőtt körbe rajtuk. Sokáig hadakoztak, mire kiszabadultak a háló fogságából, de a pók képében megjelenő **hegyi boszorkány** sem adta fel, harcolt az ellen, hogy a gyerekek a hegy csúcsára felérjenek. Gondolták most hasznát vehetnék a kötélnak, amit a **hegyimanó** dobott utánuk. Körbevették a pókot és igyekeztek mind a nyolc lábát erősen összekötözni. A boszorkány jajveszékelt és átkokat kiabált rájuk, de nem hatott. Már szinte látták a hegy csúcsát, közel jártak. A boszorkány érezte legyőzték a gyerekek. Elővett egy ládikát és a kis samurájoknak adta, hiszen nem volt még ember, aki őt legyőzze. A gyerekek boldogok voltak, hogy sikerült kitűzött feladatukat teljesíteni. Vidáman meneteltek fel a hegy csúcsára, ahol eldöntötték, hogy akármi is legyen a ládában, megszabadulnak tőle és bedobják a hegycsúcson lévő kialudt tűzhányó nyílásába.

Azt beszélnek a Biva-tó partján fekvő faluba, hogy az igazlelkű kis samurájok, ha lenéznek a tiszta kék vizű tó fenekére, meglátják a hegyi boszorkány ládikáját. Csak ők tudják, hogy igaz a nagyapák legendája, hogy egykor a Biva-tó helyén a nagy hegy elődje állt.

